

Szeresd a betűt! Nézd, mily dacos a »d«,
 s a »t«, aki te vagy, s a bámész, kicsi »ó«...
 A harminckét betűben minden benne van,
 ami erő és szép és ami jó, —
 a munkásmillió!

HANTOS MÁRIA:

EGY ÍRÁSTUDATLANHOZ

Talán, Te többet dolgoztál, mint én
 És időd nem maradt másra,
 Nagy volt a szükség — munka járma —
 Nem tellett írás-olvasásra.

Nagyanyád, apád járt munkába
 S, Te óvtad a testvérsereget,
 És irigyelted a táskával hátán
 Iskolába futó gyermeket.

Pedig ó, de szerettél volna
 Elolvasni egy-egy levelet,
 Vagy egy írás alá odavetni
 Saját kezűleg nevedet.

Ó ne szégyeld, hogy ijúságod
 Nehéz és gondterhes vala.
 Tanulj te most! hisz Tito országában
 Az idősebbeknek is jut iskola.

MUZSLYA

Irta: Lukó András

A kietlen vidéken, melyen áthaládtunk, mint kanyargó szürke szalag, salakkal feltöltött út kígyózik keresztül. Sem jobbról, sem balról az út mentén, elsárgult, ritka fűvön kívül, nem terem egyéb. Nád övezi a láthatár szélét és kövér sás nő a félig kiszáradt mocsarakban. A napperzselt, zombékos táj felett vijjogó réti madarak lebegnek. Síkongásuk megzavarja a lapályra feküdt délután csendességét.

Négy-öt kilométer hosszú az út Becskerektől Muzslyáig. Keskeny, az úttól el-eltávolodó ösvény fut a szekérnyomok mellett. Rajta járnak be a városba kora reggeleken a falu dolgozói. De népes a városba vezető út máskor is. Élénk fejkendős lányok és asszonyok sietnek a tikkasztó délutánokon hazafelé. Vasárnapokon pedig, sétáló városiak harangoznak a közelben folyó Béga sárguló töltésén.

A község kis házainak felér falai, vastag eperfák sötétzöld koronái alól, kivilágítanak az út elé. A hosszú főutca és beléje torkolló szűk mellékutcák kis házaiban, háromezernégyszáz lélek él. Földművelésből, mezőgazdasági munkából és a városi gyárak ipari munkájából élnek. A földművesek saját földjeiken boldogulnak, melyek a falutól messze, a Tiszamentén húzódnak el. Magát a községet idegen határ, Becskerek és